

Wzorzec FCI nr 262 /16.06.1999/, wersja angielska

SZPIC JAPOŃSKI

(Nihon Supittsu)

TLUMACZENIE : Olga Jakubiel.

POCHODZENIE: Japonia.

DATA PUBLIKACJI OBOWIĄZUJĄCEGO WZORCA: 1987.

UŻYTKOWOŚĆ: Pies do towarzystwa.

KLASYFIKACJA F.C.I.: Grupa 5 Szpice i psy ras pierwotnych.
Sekcja 5 Szpice azjatyckie i rasy pokrewne.
Bez prób pracy.

ZARYS HISTORII RASY: Przyjmuje się, iż szpic japoński pochodzi od dużego białego szpica niemieckiego, który dotarł do Japonii ok. 1920 r. przez Syberię i północno-wschodnią część Chin. Rasę wystawiono po raz pierwszy ok. roku 1921 na wystawie psów w Tokio.

Następnie, w 1925 r., importowano dwie pary białych szpiców z Kanady; mniej więcej do roku 1936 sprowadzano psy z Kanady, USA, Australii i Chin. Ostatecznie potomstwo tych psów krzyżowano ze sobą, by uzyskać lepszą rasę. Po drugiej wojnie światowej, w 1948 r., Japoński Związek Kynologiczny (JKC) wydał ujednolicony wzorzec rasy, obowiązujący do dziś.

WRAŻENIE OGÓLNE: Okryty obfitym, czysto białym włosem, ze spiczastą kufą, trójkątnymi, stojącymi uszami i opiórowanym, zagiętym nad grzbietem ogonem. Żyłastej budowy, całkowicie harmonijny; jego harmonijne piękno tworzy charakter i dostojeństwo, właściwe dla rasy, i wyraża elegancję.

ISTOTNE PROPORCJE: Stosunek wysokości w kłębie do długości tułowia wynosi 10:11.

USPOSOBIENIE/TEMPERAMENT : Inteligentny, radosny, o wyostrzonych zmysłach. Niedopuszczalny hałaśliwy.

GŁOWA: Wielkości proporcjonalnej do tułowia; umiarkowanie szeroka i zaokrąglona.

OKOLICA MÓZGOCZASZKI:

Czaszka: Czoło umiarkowanie rozwinięte. Tylne część czaszki – najszersza.

Stop: Zaznaczony.

OKOLICA TWARZOCZASZKI:

Nos: Mały, okrągły, czarny.

Kufa: Spiczasta; wierzchołek nieco okrągły; harmonijna. Wargi przylegające, preferowane czarne.

Szczeka i żuchwa oraz uzębienie: Zęby białe i mocne; zgryz nożycowy.

Oczy: Umiarkowanie duże, migdałowego kształtu, osadzone nieco ukośnie, ciemnego koloru. Obwódki oczu czarne.

Uszy: Wysoko osadzone, małe, trójkątno, stojące, ustawione do przodu i nie przesadnie szeroko rozstawione.

SZYJA: Umiarkowanie długa; dobrze rozwinięte mięśnie.

TUŁÓW:

Kłab: Wysoki.

Grzbiet: Prosty i krótki.

Lędźwie: Szerokie.

Klatka piersiowa: Szeroka i głęboka; żebra dobrze wysklepione.

Brzuch: Dobrze podciągnięty.

OGON: Wysoko osadzony, umiarkowanej długości, noszony nad grzbietem.

KOŃCZYNY:

KOŃCZYNY PRZEDNIE: Łopatki mocno ukośnie; przedramiona proste; łokcie ciasno przylegające.

KOŃCZYNY TYLNE: Umięśnione; kolano i staw skokowy umiarkowanie kątowne.

ŁAPY: Kocie łapy. Opuszki grube; podobnie, jak pazury – pożądane czarne.

CHÓD/RUCH: Szybki i energiczny.

SZATA:

WŁOS: Włos okrywowy prosty i odstający. Podszycie krótkie, miękkie i gęste. Pysk, uszy, przód przedramion i odcinek poniżej stawu skokowego – pokryte krótkim włosem; reszta pokryta obfitym, długim włosem, zwłaszcza odcinek od szyi do łopatek oraz przedpiersie pokryte piękną kryzą; ogon również gęsto opiórowany długim włosem.

MAŚĆ: Czysto biała.

WIELKOŚĆ:

Wysokość w kłębie:

Psy: 30-38 cm.

Suki nieco mniejsze, niż psy.

WADY: Wszelkie odstępstwa od wyżej wymienionych cech należy uznać za wady, których ocena powinna być proporcjonalna względem ich stopnia i zasięgu.

- Przodozgryz lub tyłozgryz.
- Mocno zawinięty ogon.
- Płochliwość; hałaśliwość.

WADY DYSKWALIFIKUJĄCE:

- Agresja lub nadmierna bojaźliwość.
- Wiszące uszy.
- Nie noszony na grzbiecie ogon.

Każdy pies, przejawiający fizyczne lub psychiczne nieprawidłowości, powinien zostać zdyskwalifikowany.

Uwaga: Samce powinny mieć dwa normalnie wykształcone jądra, całkowicie opuszczone do moszny.